

Brad Thor

Foreign Agent

Karakter Uitgevers B.V.

Vrijdag
CIA safehouse
De provincie Al Anbar, Irak

Met zijn 1,93 meter lange gestalte en zijn 125 kilo had Ken Berglund een imposant postuur. Hij had een dikke, blonde baard, en zijn armen zaten onder de tatoeages. ‘De T-bones zijn bijna klaar,’ riep hij.

Op het binnenpleintje klonk gejuich op van de jongens van zijn team en van de vrouwen die rond de oude platte steen zaten die als eettafel gebruikt werd. Iemand liet een nummer van Charlie Daniels op zijn iPhone horen, en er werden nog een paar biertjes uit de koelkast getrokken.

Het was een ideale avond voor een barbecue. Boven het verlaten fort in de woestijn flonkerden de sterren in de blauwzwarte nacht, een koel briesje verdreef de hitte van de dag, en heel even zou je bijna vergeten waar je was.

Maar iedereen hield een M4-geweer binnen handbereik, en de mannen droegen een .45-kaliber-pistool op hun heup. De wapens wierpen een smet op de idylle. Een gezelschap dat zich tijdens een ontspannen avondje zo zwaar bewapende moest zich wel in een oorlogsgebied bevinden. En dat was dan ook precies het geval.

Ashleigh Foster had het gevaar gebagatelliseerd toen ze haar twee vriendinnen had voorgesteld mee te gaan. Ze had hun voorgehouden dat ze zich in *Lawrence of Arabia* zouden wanen – een weekendje in een romantisch kasteel in de woestijn, met niets anders dan zand tot in de verre omgeving en zo nu en dan een kameel. Als *collection management officer* van de CIA wist ze natuurlijk wel beter. Ze was gestationeerd in de Amerikaanse ambassade in Amman, Jordanië, en kreeg dagelijks onder ogen welke inlichtingen er binnenkwamen. Het was haar taak om die berichten te classificeren, te coderen en ze door te sturen naar het hoofdkantoor in Langley, Virginia.

In Irak was het nergens veilig, en dat gold des te meer voor Anbar. IS was weliswaar nog niet zo ver in deze streek doorgedrongen, maar dat was slechts een kwestie van tijd.

Haar vriendinnen wisten ook wel beter. Als ambassadepersoneel werden ze voortdurend op de hoogte gehouden van de situatie, niet alleen in Jordanië maar ook in het aangrenzende Irak en Syrië. Wat ze deden was bloedlink.

Maar dat maakte het weekendje juist extra spannend. Het was een avontuur, en daar hoorde nu eenmaal een zekere spanning bij. En wat was er nou spannender dan twee avonden achter elkaar partyen in een safehouse van de CIA?

Ze waren vrijdag al vroeg van hun werk gegaan. Ze waren snel langs hun appartement gereden om wat kleren op te halen, plus vier megagrote Yeti-koelboxen (uit de ambassade), volgestouwd met allerlei etenswaren zoals steaks, ijs, bier, en zelfs donuts.

Zonder zich waar dan ook druk om te maken, als drie studentes op voorjaarsvakantie, sprongen ze in de Toyota Land Cruiser van Ashleigh, zetten de muziek hard aan en reden naar de grenspost bij Karameh-Turaibil.

Nog geen drie uur later lieten ze hun diplomatieke paspoorten zien en werden ze door de Jordaanse en Iraakse checkpoints gelaten. Vlak in de buurt stonden Ashleighs vriend en twee van zijn teamgenoten al te wachten.

Ken Berglund was een voormalige Amerikaanse Army Ranger en werkte nu voor de SAD, de Special Activities Division, een zeer geheime paramilitaire afdeling van de CIA.

Samen met zijn vijf teamgenoten zat hij al meer dan een week in het bouwvallige fort in de woestijn te wachten tot ze van de CIA toestemming kregen om Syrië binnen te trekken om een HVT (High Value Target, een kopstuk) van IS te ontvoeren.

Berglunds team had al te kampen met een tekort aan bevoorrading toen ze van Langley te horen kregen dat het doelwit weer van locatie was veranderd en dat ze daardoor nog langer moesten wachten. De CIA wilde het doelwit eerst een paar dagen observeren om te zien met wie hij in contact trad. Daarna zouden ze bepalen wat er gedaan moest worden.

Opschieten en wachten. Dat was in deze branche schering en inslag. Als Langley de missie wilde uitstellen, moesten ze het zelf maar weten.

Ondertussen had Berglund zijn eigen plan getrokken. Waarom zouden ze de bevoorrading niet wat interessanter maken?

Hij en Ashleigh hadden elkaar in geen maanden meer gezien. Toen hij vertelde wat hij had bedacht, was ze onmiddellijk enthousiast. Zolang ze maar rond het vrijdaggebed op pad ging was er geen vuiltje aan de lucht. Het gebied tussen Amman en de grens was veilig. Voor de zekerheid zou ze haar pistool meenemen. Als het op een schietpartij aankwam stond ze haar mannetje.

Haar vader, een voormalige militair, had haar al jong geleerd hoe ze met wapens om moest gaan. Ook na haar intensieve CIA-training was ze voortdurend op de schietbaan te vinden, en elke vent die de fout maakte haar te onderschatten, liet ze graag zien dat ze beter kon schieten dan hij.

Dat was een van de dingen die Berglund zo geweldig aan haar vond. Niet alleen was ze een gigantisch lekker ding, een spetter uit het zuiden van Florida, maar ook liet ze zich niet snel van de wijs brengen. Ze was niet gauw bang, nam geen blad voor de mond en trok zich weinig aan van wat anderen van haar zeiden.

Haar vader was het niet altijd met haar eens. Hij had liever gezien dat ze niet naar het Midden-Oosten ging, en hij had veel druk op haar uitgeoefend om ervoor te zorgen dat ze in de Verenigde Staten bleef. Maar Ashleigh had natuurlijk haar eigen plan getrokken.

Dat deed ze altijd, en daar zat Berglund weleens over in. Via FaceTime hadden ze prikkelende gesprekken gevoerd, maar hij was bang dat ze het wachten beu werd en een nieuwe geliefde zou opduikelen, een collega van de ambassade of iemand uit de rest van de diplomatieke gemeenschap.

Alleen al de gedachte dat ze het zou aanleggen met een Europees diplomaatje van niks, of nog erger, met een of andere stoere marinier, was meer dan de voormalige Ranger kon verdragen. Het was misschien niet helemaal volgens de regels om haar mee te nemen de woestijn in, maar het was het waard.

Maar zoals zo vaak het geval is leidde de ene twijfelachtige beslissing tot de andere.

Het idee te gaan barbecueën met een stel mooie meiden had de jongens

van het team zeer aangesproken, en daarom hadden ze ook twee vriendinnen van Ashleigh uitgenodigd.

Voor de jongens van het team gold: wat hier in het buitenland gebeurde, bleef in het buitenland. Daar hoefde Langley niets van te weten te komen.

Berglund richtte zijn aandacht weer op de T-bones en draaide ze een kwartslag om een patroon van vierkantjes in het vlees te schroeien, een truc die hij had geleerd toen hij eens een zomer als student in een steakhouse in Dallas werkte.

Het zou echt een topmaaltijd worden. Ashleigh had zelfs een *wedge salad* meegebracht. *Waren al hun missies maar zo.*

Toen de steaks klaar waren, legde hij ze op een bord, en nadat hij zijn M4 om zijn schouder had gehangen liep hij naar de tafel. Zijn helm, met daarop zijn nachtkijker, lag bij die van de anderen op een rij.

Berglund was halverwege toen hij het hoge gefluit van een binnenkomende mortiergranaat hoorde. Ogenblikkelijk liet hij de steaks uit zijn handen vallen, en terwijl hij naar de anderen rende schreeuwde hij: 'Granaat! Zoek dekking! Zoek dekking!'

Gloeiendhete steenbrokken vlogen alle kanten op toen de eerste granaat tot ontploffing kwam, onmiddellijk gevolgd door nog twee.

De mannen doken op hun wapens af, riepen hun naam en schreeuwden ‘Up!’, ten teken dat ze klaar waren om te vechten.

Terwijl ze hun posities innamen, pakte Berglund een van de jongere mannen bij zijn arm, ene Moss. Hij wees naar de vrouwen en riep: ‘Breng ze naar de kuil!’

De kuil was een ondergrondse verhoorkamer uit de tijd toen de Irakezen het fort als gevangenis hadden gebruikt. Daar zouden Ashleigh en haar vriendinnen het veiligst zijn.

‘En haal de *belt-fed!*’ brulde Berglund om over het rumoer heen te komen. De belt-fed was een middelgrote lichtgewicht mitrailleur.

De granaatregen hield aan en sloeg grote delen van de muren weg. Ook de laatst overgebleven toren van het fort werd geraakt. Moss rende met de vrouwen de trap af.

Aan de voet ervan was een grote metalen deur die met een grote steen werd opgehouden. Moss leidde de vrouwen naar binnen, greep de tien kilo zware belt-fed en een aantal dozen met .338 Norma Magnum-munitie, zoveel als hij kon dragen.

‘Ga zo ver mogelijk naar achteren,’ zei hij tegen de vrouwen, ‘en kom pas tevoorschijn als een van ons jullie komt halen.’

Hij schopte de steen opzij, zette zijn schouder tegen de zware deur en duwde. Hij was halverwege de trap toen hij de deur met een klap hoorde dichtvallen.

Buiten, op de kantelen van het fort, was het vuurgevecht in volle gang.

Berglund schoot met zijn geweer met geluiddemper salvo’s af toen Moss de binnenplaats op kwam. ‘Opschieten met dat ding!’ riep hij.

Moss rende naar hem toe, liet de dozen met munitie vallen en begon de belt-fed op te stellen.

‘Heb je ze naar de kuil gebracht?’

Moss wilde net antwoorden toen er weer een hoge fluittoon klonk en er een granaat op de binnenplaats uit elkaar spatte. Door de klap werd de halve muur bij de trap weggeblazen, vlak bij de plek waar hij net nog gestaan had.

‘Heb je ze naar de kuil gebracht?’ vroeg Berglund weer. Hij schreeuwde om boven de fluittoon in zijn oren uit te komen.

‘Ze zijn veilig,’ schreeuwde Moss terug.

Berglund wees met de loop van zijn geweer naar het zuidoosten. ‘Ze zijn minstens met vijftig man. Misschien meer. Ze hebben kalasjnikovs en raketwerpers.’

‘Wie zijn het?’

‘Dat zal me aan m’n reet roesten. Jaag ze liever een kogel door hun kop.’

Moss schakelde de nachtkijker in die op de mitrailleur was gemonteerd, schoof de veiligheidspal eraf en liet het wapen ratelen.

.338 Norma Magnum-kogels waren buitengewoon nauwkeurig en zeer krachtig. Het effectieve bereik was tweeduizend meter, maar je kon er tot op een afstand van zesduizend meter doelen mee raken. Het middelgrote lichtgewicht geweer van General Dynamic kon vijfhonderd kogels per minuut uitspuwen, en Moss deed zijn best om dat record te breken.

Maar zo gauw hij de ene groep had neergelegd, kwam er alweer een volgende aan. En ze kwamen nu van alle kanten, als een zwerm. Ze waren overal.

Moss wisselde zes keer van positie terwijl een van de anderen naar de kuil rende om de rest van hun munitie op te halen.

Met zijn beveiligde satelliettelefoon had Berglund Langley al om hulp gevraagd. Hij had dringend info nodig. *Wie zijn die gasten? Met hoeveel zijn ze? En kunnen we versterking krijgen?* Langley had niets positiefs te melden.

De aanval was ingezet toen de drone van de CIA was teruggehaald. Het zou minstens twintig minuten duren voordat er een nieuwe UAV in het luchtruim verscheen. Het herprogrammeren van een satelliet zou minstens dertig minuten kosten. Zoveel tijd had Berglund niet. Hij betwijfelde of hij wel twintig minuten had. Nog even en ze zouden door hun munitie heen zijn. Dat zou einde verhaal zijn.

Wat de zaak compliceerde was het feit dat het SAD-team niet eens geacht

werd in Irak te zijn. Deze operatie was topgeheim. Maar de CIA was niet van plan om hun eigen mensen te laten stikken.

In een verlaten loods aan de andere kant van de grens met Jordanië stond een tientonner. Verborg in de lange witte trailer zaten twee zwaar gemodificeerde Hughes/MD500-helikopters met ingeklapte rotorbladen.

‘Opschieten! Opschieten!’ riep de CIA-teamchef terwijl de toestellen naar buiten werden gerold en in alle haast werden klaargemaakt voor de start. De snelste tijd die ze ooit hadden neergezet was vierehalve minuut. Als ze Berglund en zijn team wilden helpen, moesten ze het twee keer zo snel doen.

De heli's, CIA-versies van de MH-6 Little Birds die door het Amerikaanse leger werden gebruikt, stonden aan de Jordaanse kant van de grens bij wijze van plan B. Plan A behelsde dat Berglund en zijn mannen in drie verschillende voertuigen Syrië zouden binnentrekken, een zak over het hoofd van hun IS-doelwit zouden trekken en weer zouden weggaan. De helikopters waren alleen ter ondersteuning voor het geval er tijdens de missie iets scheef zou gaan.

Een aanval van deze omvang, op zo'n afgelegen locatie, wanneer niemand had kunnen weten dat ze daar waren, was praktisch niet denkbaar. Maar desalniettemin waren Berglund en zijn mannen in deze penibele situatie beland en hadden ze nog maar een paar minuten te leven. Het helikopterteam wist niet dat drie vrouwen zich onder het fort in de kuil verborgen hielden.

De teamchef gebaarde met zijn wijsvinger boven zijn hoofd en blafte zijn piloten toe dat ze hun toestellen moesten starten. ‘Opstijgen! Wegwezen! Go! Go! Go!’

Terwijl vier medewerkers van het grondpersoneel de wapensystemen in gereedheid brachten, klonk er het hoge geluid van de motoren die tot leven kwamen.

Enkele ogenblikken later draaiden de rotoren zo hard rond dat er glaspanelen uit de ramen van de loods tuimelden.

Toen de piloten hun duim opstaken gaf de teamchef het teken dat de loods geopend konden worden om de toestellen de ruimte te geven.

De MD-500's kwamen gelijktijdig van de grond, zweefden naar de uitgang en stegen op.

Het team had het record verbeterd met één minuut en achttien seconden. Het was een dappere poging en zou net het verschil hebben kunnen maken, maar toen sloeg het noodlot toe.

Toen de helikopters drie kilometer van het fort af waren en de copilooten de wapensystemen activeerden, werden er een paar luchtdoelraketten afgevuurd die op de hitte van de motoren afgingen. De toestellen hadden geen schijn van kans.

Berglund hoefde niet van Langley te horen wat er gebeurde. Met eigen ogen zag hij hoe de helikopters tegen de nachtelijke hemel uit elkaar spatte. Toen hij zijn geweer had leeggeschoten, legde hij het wapen weg en pakte hij zijn pistool.

Hij had gedacht grappig te zijn toen hij Ashleigh en haar vriendinnen had begroet met de woorden ‘Welkom in de Anbar Alamo’, een verwijzing naar de historische slachtpartij in Texas. Of zijn woorden profetisch of ironisch te noemen waren, was totaal irrelevant geworden.

Nu hun voertuigen door mortiervuur kapot waren geschoten en de helikopters uit de lucht waren geplukt, moesten ze het hier zien uit te houden. Zelfs als er jets uit Jordanië konden worden vrijgemaakt, zouden die pas hier zijn als het gevecht al was afgelopen. Dit was het dan.

Berglund was een keiharde vechter en zou zijn huid duur verkopen. Hij zou proberen zo veel mogelijk tegenstanders met zich mee de dood in te trekken. Hij had maar van twee dingen spijt: dat Ashleigh door zijn toedoen in een levensgevaarlijke situatie verzeild was geraakt, en dat hij niet de kans had gekregen zijn steak op te eten.

Sasja Baseyev was zeer onder de indruk. De Amerikanen hadden langer tegenstand geboden dan hij had verwacht. Toen ze geen munitie meer hadden, hadden ze hun mes gepakt en ook geprobeerd zich met hun vuisten te verdedigen.

Uiteindelijk had slechts twee man het er levend vanaf gebracht, maar bij beiden had een medische behandeling geen zin meer. Hij maande de videoploeg om snel aan het werk te gaan.

Hij liep over de kapotgeschoten binnenplaats naar de koelboxen, veegde het puin eraf, haalde een zaklantaarn tevoorschijn en deed een van de dekzels omhoog. De box zat vol ijs. Een ongekende luxe hier in de woestijn.

Vervolgens inspecteerde hij de volgende box, en nog een. Flessen rosé? Taartjes? IJs? De Amerikanen waren ontegenzeggelijk decadent, maar deze voorraden waren volstrekt onlogisch, zelfs voor een paramilitair team van de CIA.

Bij de laatste koelbox lagen steaks op de grond. Baseyev bukte zich en pakte er een op. Het vlees was nog warm. Hij telde er negen. *Negen steaks voor zes man.*

Als je zag hoe fors sommige Amerikanen waren, was het goed mogelijk dat er een paar meer dan één steak wilden. Maar dat verklaarde niet de wijn die hij had gezien. Amerikaanse mannen, vooral militairen, dronken meestal bier of sterkedrank. Als ze al wijn dronken, zouden ze zeker geen rosé kiezen.

Er klopte iets niet. De inhoud van de koelboxen leek meer te passen bij een picknick of een Amerikaanse beachparty. Toen hij met zijn zaklantaarn om zich heen scheen, zag hij dat het licht een meter verderop werd weerkaatst.

Onder het puin vond hij een iPhone in een hoesje met glittertjes. Het scherm was versplinterd, maar de foto van een vrouw die een van de CIA-agenten zoende was goed zichtbaar. Dit was een meevaller.

Hij hield het toestel omhoog en riep zijn strijders. 'Er moet nog iemand zijn,' riep hij in het Arabisch. 'Een Amerikaanse. Wie haar vindt, mag haar hebben!'

Gejuich klonk op onder de jihadisten, en een vijftal van hen renden naar de trap.

Onderaan slaagden twee van hen erin om de deur van de kuil open te duwen. De eerste die zich tussen de smalle deuropening door wurmde kreeg twee kogels in de borst en één in het hoofd. Er ontstond een nieuw vuurgevecht.

Maar de strijd was van korte duur. Ashleigh had maar twee reservemagazijnen.

Toen ze geen kogels meer had, stroomden de jihadisten het vertrek binnen. Ashleighs collega's hadden enkel administratief werk gedaan en hadden geen wapen bij zich.

Binnen enkele seconden begon het onvoorstelbare.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

BRAD THOR

Black Ops

‘Brad Thor is de auteur van de headlines van morgen.’ – Dan Brown

Bestsellerauteur Brad Thor heeft met *Black Ops* zijn meest duistere en intrigerende thriller tot nu geschreven. Een ijzingwekkend verhaal over spionage en verraad met een hoog tempo en non-stop actie.

Bedacht in de schaduwen en zelfs geheim voor staatshoofden: sommige missies zijn zo delicaat en dodelijk dat ze simpelweg niet bestaan. Als een van deze missies catastrofaal mislukt, kan alleen Scot Harvath – voormalig lid van Navy SEAL Team 6 en nu contraterrorisme-expert – een gewaagde missie uitvoeren om de grootste terroristische aanslag te verijdelen die de Verenigde Staten ooit bedreigde: totale en complete verwoesting. Maar als Harvath de identiteit van de daders weet bloot te leggen, wordt het hem duidelijk dat hij maar op één manier de VS kan beschermen.

Niemand is te vertrouwen en de enige oplossing is zelf een Black Op uit te voeren.

‘De erfgenaam van Tom Clancy en Robert Ludlum.’ – *Chicago Tribune*

ISBN 978 90 452 0935 7 | ISBN e-book 978 90 452 1085 8

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

BRAD THOR

Zwarte lijst

‘De erfgenaam van Tom Clancy en Robert Ludlum flikt het weer.’
– *Chicago Tribune*

ISBN 978 90 452 0565 6 | ISBN e-book 978 90 452 0575 5

Geheime orde

‘Thor en Harvath zijn beiden van de buitencategorie,
met minder moet je geen genoeg nemen.’ – *Bookreporter.com*

ISBN 978 90 452 0506 9 | ISBN e-book 978 90 452 0516 8

Operatie Snow Dragon

‘Een razendsnelle thriller... het lijkt wel de tv-serie 24 in boekvorm.’
– *Associated Press*

‘Voor degenen die Jack Bauer missen, Scot Harvath
is een niet weg te leggen alternatief.’ – *USA Today*

‘Lezers zullen amper de tijd krijgen om te ademen tijdens het
lezen van deze bliksemsnelle rit met Brad Thor.’ – *Suspense Magazine*

ISBN 978 90 452 0578 6 | ISBN e-book 978 90 452 0728 5

Machtsvirus

‘Brad Thor is de auteur van de headlines van morgen.’ – Dan Brown

‘Thor bindt de strijd aan met de angst voor terrorisme en dat maakt
Machtsvirus tot een fascinerende en aangrijpende thriller.’ – *Associated Press*

ISBN 978 90 452 1173 2 | ISBN e-book 978 90 452 0884 8